

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 listopada 2021 r. w Warszawie

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o waloryzację emerytury

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 1 marca 2020 r. znak (...)

oddala odwołanie.

sędzia Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

A. B. w dniu 6 lipca 2020r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 1 marca 2020r., znak (...), dokonującej waloryzacji emerytury.

Uzasadniając odwołanie ubezpieczony wskazał, że zaskarżona decyzja nie jest zgodna z przepisami i ze stanem faktycznym. Zgodził się z tym, że w punkcie II decyzji wysokość zwaloryzowanej emerytury wynosi 2.690,47 zł i jest to jego przychód. Prawidłowo zostały obliczone również zaliczka na podatek dochodowy w kwocie 205,00 zł i składka na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 242,14. Ubezpieczony nie zgodził się natomiast z ustaloną przez organ rentowy kwotą potrącenia komorniczego w wysokości 1.614,28 zł. Wskazał, że kwota ta została błędnie obliczona, ponieważ stanowi ona 60 % kwoty przychodu wynoszącego 2.690,47 zł brutto, a nie 60 % od emerytury w kwocie 2.243,33 zł netto. Dalej ubezpieczony wyjaśnił, że od 1 marca 2020r. wysokość wypłacanego świadczenia wynosi 629,05 zł i nie jest to 40 % emerytury. Poza tym organ rentowy za miesiąc marzec wypłacił mu emeryturę w kwocie 752,05 zł, a kwota potrącenia komorniczego wyniosła 1.614,28 zł. Komornik Sądowy zakończył egzekucję z emerytury ubezpieczonego w marcu 2020r., o czym poinformował ZUS pismem z 3 kwietnia 2020r. Organ rentowy nie wypłacił mu za miesiąc kwiecień 2020r. pełnej emerytury w kwocie 2.243,33 zł wraz z emeryturą dodatkową w wysokości 981 zł, a więc łącznie 3.224,33 zł. Ubezpieczony zamiast tej kwoty otrzymał 1.610,05 zł. Organ rentowy nadal więc potrącał kwotę 1.614,28 zł tytułem zajęcia komorniczego, obliczoną od kwoty 3.890,00 zł brutto, stanowiącej emeryturę za miesiąc kwiecień 2020r. w wysokości 2.690,47 zł brutto oraz dodatkową emeryturą w kwocie 1.200,00 zł brutto (odwołanie A. B., k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c., a uzasadniając swe stanowisko powołał się na przepis art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 9 stycznia 2020r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2020r. poz. 252). Ponadto wskazał, że w 2020r. waloryzacja przeprowadzona od dnia 1 marca polega na podwyższeniu kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2020r., wskaźnikiem waloryzacji ustalonym zgodnie z art. 89 ustawy zmienianej w art. 1, nie mniej niż o kwotę 70 zł. W przypadku ubezpieczonego emerytura zwaloryzowana wskaźnikiem 103,56 % wyniosła od 1 marca 2020r. 2.690,47 zł. W momencie wydania decyzji waloryzacyjnej organ rentowy realizował potrącenia ze świadczenia w oparciu o wezwanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie do dokonywania potrąceń na podstawie tytułu wykonawczego stanowiącego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2001r., sygn. akt V Rc 470/01 (odpowiedź na odwołanie z dnia 27 lipca 2020 roku, k. 6 a.s.).

Na rozprawie w dniu 3 listopada 2021r. ubezpieczony wniósł o zwrot niewypłaconych emerytur od lipca 2019r. do marca 2020r. w kwocie 2.178,90 zł plus odsetki za zwłokę oraz – w przypadku uznania wyliczeń Zakładu za wadliwe - o zasądzenie odszkodowania w kwocie 20.000 zł za stracony czas i utracone zdrowie (protokół rozprawy z dnia 3 listopada 2021r., k. 77 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. ma przyznaną emeryturę (okoliczność bezsporna).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. od lipca 2019r. dokonywał potrąceń alimentacyjnych z emerytury A. B. na podstawie wezwania Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie - sygn. akt Kmp 149/01 i Kmp 162/01 (okoliczność bezsporna).

W czerwcu 2019r. kwota świadczenia emerytalnego A. B. wynosiła 2.597,98 zł brutto, podatek należny - 421,31 zł (2.598 zł x 18% - 46,33 zł - ulga podatkowa), zaliczka na podatek - 220,00 zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne obliczana od podatku - 201,34 zł (7,75%), składka na ubezpieczenie zdrowotne obliczana od świadczenia - 32,48 zł (1,25%). Kwota do wypłaty wyniosła 2.144,16 zł (2.597,98 zł - 220 zł - 201,34 zł - 32,48 zł).

W lipcu 2019r. kwota świadczenia A. B. wynosiła 2.597,98 zł brutto, podatek należny - 421,31 zł (2.598 zł x 18% - 46,33 zł - ulga podatkowa), zaliczka na podatek - 220,00 zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne obliczana od podatku - 201,34 zł (7,75%), składka na ubezpieczenie zdrowotne obliczana od świadczenia - 32,48 zł (1,25%), potrącenia komornicze - 1.558,78 zł (60% x 2.597,98 zł). Kwota do wypłaty wynosiła 585 zł (2.597,98 zł - 220 zł - 201,34 zł - 32,48 zł - 1.558,78 zł).

W październiku 2019r. kwota świadczenia ubezpieczonego wynosiła 2.597,98 zł brutto, podatek należny - 397,90 zł (2.598 zł x 17% - 43,76 zł - ulga podatkowa), zaliczka na podatek - 197,00 zł, składka na ubezpieczenie zdrowotne obliczana od podatku - 201,34 zł (7,75%), składka na ubezpieczenie zdrowotne obliczana od świadczenia - 32,48 zł (1,25%), potrącenia komornicze - 1.558,78 zł. Kwota do wypłaty wynosiła 608,38 zł (2.597,98 zł - 197 zł - 201,34 zł - 32,48 zł - 1.558,78 zł) (okoliczności bezsporne, a dodatkowo zestawienie ZUS, k. 31 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 1 marca 2020r. wydał decyzję znak: (...), w której dokonał kolejnej waloryzacji emerytury przysługującej ubezpieczonemu. Organ rentowy ustalił wysokość świadczenia od dnia 1 marca 2020r. w kwocie 2.690,47 zł, dokonując pomnożenia kwoty świadczenia ustalonej na dzień 29 lutego 2020r., tj. 2.597,98 zł, przez wskaźnik waloryzacji wynoszący 103,56%. Ponadto w decyzji zostało wskazane, że świadczenie podlega zmniejszeniu z powodu potrącenia należności alimentacyjnych na mocy tytułu wykonawczego o kwotę 1.614,28 zł. Od 1 marca 2020r. podstawę opodatkowania stanowiła więc miesięcznie kwota 2.690,00 zł. Zaliczka na podatek dochodowy odprowadzana do urzędu skarbowego wyniosła 205,00 zł, natomiast składka na ubezpieczenie zdrowotne - 242,14 zł, w tym odliczana od podatku - 208,51 zł, a odliczana z kwoty świadczenia - 33,63 zł. Wysokość świadczenia do wypłaty ubezpieczonemu stanowiła natomiast miesięcznie kwotę 629,05 zł (2.690,47 zł - 205 zł -

208,51 zł - 33,63 zł - 1.614,28 zł). W marcu 2020r. wypłacono także kwotę 123,00 zł z rozliczenia podatku za rok podatkowy 2019. Ubezpieczony za marzec 2020r. otrzymał więc łącznie kwotę 752,05 zł (629,05 zł + 123 zł) (decyzja ZUS z 1 marca 2020r. – akta ZUS).

Pismami z dnia 3 kwietnia 2020r. Komornik Sądowy I. D. poinformował Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., że odwołuje zajęcie emerytury w sprawach Kmp 149/01 i Kmp 162/01, dokonane wobec dłużnika A. B. (pisma z 3 kwietnia 2020r. – akta ZUS).

W związku z odwołaniem zajęć Komornik Sądowy I. D. dokonał zwrotu do organu rentowego kwoty 398,78 zł przekazanej przez Zakład za marzec 2020r. i kwoty 1.614,28 zł przekazanej za kwiecień 2020r. Następnie organ rentowy zwrócił ww. kwoty A. B. - kwotę 398,78 zł w dniu 9 kwietnia 2020r. oraz kwotę 1.614,28 zł w dniu 8 maja 2020r. (powiadomienia o przekazaniu należności z dnia 2 kwietnia 2020r. i z dnia 4 maja 2020r. – akta ZUS).

Powyższy stan faktyczny, który – poza kwestią sposobu wyliczenia potrąceń dokonywanych w związku z zajęciem komorniczym - nie był sporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie wymienionych dokumentów, które wskazują na te okoliczności, na które powoływały się obie strony sporu, w części odmiennie je oceniając i interpretując. Kwestia oceny prawnej będzie jednak przedmiotem dalszych rozważań, a dla ustaleń faktycznych, jakie Sąd w sprawie poczynił, nie miała ona znaczenia, strony bowiem wskazane okoliczności faktycznie prezentowały w ten sam sposób.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. dwukrotnie pominął wniosek dowodowy ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii rzeczoznawcy jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na okoliczność, że do dokonania weryfikacji prawidłowości potrąceń dokonywanych przez organ rentowy nie jest potrzebna opinia rzeczoznawcy ani biegłego sądowego. Wyliczenia w tym przedmiocie nie wymagają wiadomości specjalnych. Sąd może przeprowadzić je samodzielnie, bez potrzeby korzystania z dowodu, o którego przeprowadzenie wnioskował A. B. (postanowienie z dnia 14 maja 2021r., k. 59 a.s.; postanowienie z dnia 3 listopada 2021r., k. 77 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 1 marca 2020r., znak (...), podlegało oddaleniu.

Tytułem wstępu wskazać należy, że istota postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sprowadza się do kontroli przez Sąd wyłącznie tych rozstrzygnięć o prawach i obowiązkach stron stosunku ubezpieczenia społecznego, które zostały uprzednio podjęte przez organ rentowy. Wprawdzie kontrola ta ma wymiar pełny i wszechstronny, a jednym z jej instrumentów jest możliwość prowadzenia przez sąd ubezpieczeń społecznych postępowania dowodowego na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego, jednak rozstrzygnięcie sprawy przez sąd ubezpieczeń społecznych (po przeanalizowaniu na nowo wszelkich okoliczności faktycznych i prawnych) musi odnosić się do przedmiotu objętego treścią decyzji organu rentowego. Przeniesienie sprawy na drogę sądową ogranicza zatem przedmiot postępowania sądowego do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a spornych między stronami. Poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może istnieć. Innymi słowy, przed sądem żądać można jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoje racje odnośnie do przedmiotu objętego zaskarżoną decyzją, nie można natomiast podnosić czegoś, o czym organ rentowy nie decydował (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012r., I UK 310/11, LEX nr 1215418).

Z uwagi na powyższe, w przedmiotowej sprawie rola Sądu sprowadzała się do kontroli tylko tej decyzji ZUS, która została zaskarżona, a więc o waloryzacji emerytury. W decyzji tej nie ma rozstrzygnięć dotyczących sposobu wyliczenia wysokości świadczenia emerytalnego. Organ rentowy dokonał jedynie waloryzacji emerytury wcześniej wyliczonej oraz zaprezentował wszystkie kwoty podlegające potrąceniu, w tym z tytułu zajęcia, jakie realizował Komornik Sądowy i tylko w tym zakresie Sąd mógł badać zasadność obliczeń Zakładu. W zaskarżonej decyzji zostały one dokonane na przyszłość, w odniesieniu do świadczeń począwszy od 1 marca 2020r. Natomiast jednym z elementów żądania A. B. było wyrównanie świadczeń za okres przypadający przez 1 marca 2020r. (od lipca 2019r.). Kwestia ta, z powodów o których była mowa, nie mogła być przedmiotem analizy Sądu. Z uwagi na okoliczność, że wykracza ona poza zakres

rozstrzygnięcia zaskarżoną decyzją, to Sąd kwestii tej nie analizował, dokonując oceny tego tylko, czy waloryzacja przeprowadzona od 1 marca 2020r. jest poprawna oraz czy poprawnie organ rentowy dokonał potrąceń ze świadczenia przysługującego A. B. począwszy od 1 marca 2020r.

Ubezpieczony prezentując swe stanowisko, nie negował samego sposobu waloryzacji świadczenia oraz potrąceń, jakich ZUS dokonał z tytułu zaliczki na podatek dochodowy oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne. Wskazywał natomiast, że organ rentowy powinien dokonać potrąceń realizowanych na zlecenie Komornika Sądowego z kwoty netto jego świadczenia, czyli po uprzednim odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Analizując wskazane zagadnienie należy odwołać się do art. 140 ust. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 291 - dalej jako ustawa emerytalna) w zw. z ust. 1 pkt 1 i 3 tego artykułu. Art. 140 ust. 1 pkt 1 - 3 określa górne granice potrąceń w zależności od rodzaju egzekwowanych wierzytelności od 25% do maksymalnie 60% świadczenia. W przypadku ubezpieczonego rodzaj egzekwowanych należności (należności alimentacyjne) wskazuje na możliwość potrąceń maksymalnie do 60% świadczenia (art. 140 ust. 1 pkt 1). Na podstawie art. 140 ust. 7 ustawy emerytalnej, wysokość części świadczenia podlegającego egzekucjom, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, a także innych tam wymienionych, ustala się od kwoty świadczenia przed odliczeniem miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne. Z literalnej (językowej) treści tego przepisu wynika, że maksymalna wysokość potrąceń, o których mowa w art. 140 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi 60% należnego świadczenia ustalonego w kwotach brutto, gdyż wysokość świadczenia podlegającego egzekucjom ustala się od kwoty świadczenia przed odliczeniem miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne. Natomiast przepis art. 139 ust. 1 ustawy emerytalnej, do którego odwoływał się ubezpieczony określa jedynie dopuszczalność potrąceń ze świadczeń wskazanych w art. 3 ustawy, w kolejności sklasyfikowanej w tym przepisie. Inaczej mówiąc, w art. 139 ust. 1 ustawy emerytalnej przewidziano, że przed przystąpieniem do dokonywania potrąceń, organ rentowy zobowiązany jest do odprowadzenia należności publicznoprawnych. Jako płatnik podatku dochodowego od osób fizycznych ma pobrać zaliczkę miesięczną od wypłacanych emerytur i rent, świadczeń przedemerytalnych i zasiłków przedemerytalnych, nauczycielskich świadczeń kompensacyjnych, zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, rent strukturalnych oraz rent socjalnych. Po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne, o którą ulega obniżeniu podatek dochodowy, uzyskuje się kwotę świadczenia do wypłaty, od którego organ rentowy może potrącać należności określone w art. 139 ust. 1 ustawy emerytalnej. Nie oznacza to jednak, że ustalenie kwoty potrącenia następuje od świadczenia netto. Zgodnie z art. 140 ust. 7 ustawy emerytalnej, wysokość kwot świadczenia, które mogą być potrącone na zaspokojenie poszczególnych należności wymienionych w art. 139 ust. 1 ustawy emerytalnej – egzekwowanych oraz tych, które są potrącane bez egzekucji, przez przedłożenie tytułu wykonawczego ZUS oraz zostały ustalone orzeczeniem sądu lub w ugodzie sądowej bez wskazania sposobu ich naliczania – ustala się od kwoty świadczeń brutto, przed odliczeniem przypadającej w danym miesiącu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne. Natomiast redakcja wspomnianego art. 139 ust. 1 ustawy emerytalnej wskazuje tylko na to, że ze świadczeń emerytalnych czy rentowych nie można potrącać innych należności, to jest takich, które nie zostały tam wymienione, a dopuszczalne potrącenia muszą być dokonywane w kolejności określonej tym przepisem. Zachowanie odpowiedniej kolejności potrąceń oznacza, że niedopuszczalne jest dokonywanie potrąceń należności z danej kategorii przed całkowitym spłaceniem należności z kategorii wyższej, przy czym potrącenie dokonuje się w granicach zakreślonych w art. 140 i 141 ustawy emerytalnej.

W przedmiotowej sprawie zgłoszono do potrącenia sumy egzekwowane na podstawie zajęć komorniczych na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności alimentacyjnych. Wbrew twierdzeniom ubezpieczonego, organ rentowy dokonując obliczenia części świadczenia podlegającego potrąceniu, słusznie za punkt wyjścia przyjął wysokość świadczenia ubezpieczonego przed obliczeniem miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne, czyli wyliczył maksymalne 60% świadczenia od kwoty brutto emerytury ($2.690,47 \text{ zł} \times 60\% = 1.614,28 \text{ zł}$), a następnie tak obliczoną kwotę odjął od świadczenia netto.

Orzecznictwo odnoszące się do zagadnienia sposobu potrąceń egzekwowanych świadczeń, potwierdza słuszność wskazanego sposobu obliczenia potrącenia i ustalenia kwoty do wypłaty uprawnionemu. Między innymi Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 13 maja 2020r. wyjaśnił, że relacja między art. 139 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej a jej art. 140 ust. 7 jest tego rodzaju, że art. 139 ust. 1 pkt 5 wskazuje, iż sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych podlegają potrąceniu (innymi słowy są odejmowane) od kwoty netto świadczenia emerytalnego, czyli od kwoty świadczenia po odliczeniu od niej składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych, natomiast art. 140 ust. 7 ustawy określa metodę wyliczenia wysokości tego potrącenia w ten sposób, że wysokość potrącenia ustala się od kwoty brutto świadczenia emerytalnego. Oznacza to, że przy uwzględnieniu dyspozycji art. 140 ust. 1 pkt 3 ustawy, potrąceniu od kwoty netto świadczenia emerytalnego podlegają sumy z tytułu innych egzekwowanych należności wynoszące maksymalnie 25% świadczenia emerytalnego, przy czym zgodnie z art. 141 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy, emerytury i renty są wolne od potrąceń sum egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne w części odpowiadającej 50% kwoty najniższej emerytury lub renty - zależnie od rodzaju pobieranego przez emeryta świadczenia. W konkluzji zasadne jest stanowisko, że granice potrąceń należy więc ustalać dla świadczenia wyjściowego brutto, tj. przed odliczeniem miesięcznej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne, a nie w kwocie netto (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 13 maja 2020r., I ACa 823/19, LEX nr 3036669; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 26 lutego 2019r., III AUa 379/18, LEX nr 2718275).

W związku z powyższym ZUS, prawidłowo interpretując cytowane przepisy, uwzględnił prawidłową kwotę potrąceń ze świadczenia emerytalnego ubezpieczonego. Organ rentowy najpierw wyliczył w jakich granicach dopuszczalne jest dokonanie potrącenia, tj. ustalił, jaka kwota odpowiada 60% świadczenia brutto ($2.690,47 \text{ zł} \times 60\% = 1.614,28 \text{ zł}$), co znajduje uzasadnienie w treści art. 140 ust. 1 pkt. 3 w/w ustawy, a następnie kierując się zasadą wyrażoną w art. 139 ust. 1 ustawy emerytalnej, kwotę tę potrącił ze świadczenia netto, a więc po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych ($2.243,33 - 1.614,28 \text{ zł} = 629,05 \text{ zł}$).

A. B. negując ww. sposób obliczenia kwoty potrącenia oraz kwoty, która po potrąceniach powinna podlegać wypłacie, nie wskazał żadnych argumentów prawnych, które mogłyby czynić jego argumentację słuszną. Odwoływał się raczej do subiektywnego rozumienia zasad, wedle których tego rodzaju potrącenia powinny być dokonywane. Tymczasem przepisy, które Sąd przeanalizował i które prawidłowo zastosował organ rentowy, przeczą sposobowi wyliczenia przyjętemu przez ubezpieczonego. Potwierdzają natomiast słuszność wyliczeń Zakładu, wobec tego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł o oddaleniu odwołania.

Na zakończenie, w związku z zarzutami ubezpieczonego dotyczącymi odwołania zajęcia komorniczego, wskazać należy, że istotnie pismami z 3 kwietnia 2020r. Komornik Sądowy odwołał zajęcia emerytury, jednak zanim informacja o tym dotarła do ZUS, nastąpiła już realizacja zajęć za marzec i kwiecień 2020r. Kwoty potrącone niesłusznie zostały jednak zwrócone przez Komornika Sądowego organowi rentowemu, a potem przez organ rentowy ubezpieczonemu. Jeśli chodzi zaś o żądanie A. B. zasądzenia na jego rzecz odszkodowania, to Sąd w odniesieniu do wskazanego roszczenia nie podjął żadnych działań, biorąc pod uwagę okoliczność, że ubezpieczony domagał się tego odszkodowania na wypadek uznania, że wyliczenia ZUS są wadliwe. Tak się jednak nie stało, wobec czego Sąd nie orzekł o skierowaniu tego roszczenia do właściwego trybu postępowania.